

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **Ing. R. R.,** zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 14, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, ze dne 26. 5. 2010, č. j. KUOK 54753/2010, v řízení o kasační stížnosti původního žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, č. j. 73 Ad 16/2010 – 17,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 6. 2011, č. j. 73 Ad 16/2010 – 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dominice Kovaříkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 800 Kč, která bude vyplacena na její účet ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností původní žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 6. 2011, č. j. 73 Ad 16/2010 – 17 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud vyhověl žalobci a zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 5. 2010, č. j. KUOK 54753/2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 3. 2010, č.j. 31689/ 2010/OLO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“),

kterým žalobci nebyl přiznán doplatek na bydlení.

V napadeném rozhodnutí stěžovatel přezkoumal prvostupňové rozhodnutí z hlediska odvolacích námitek a dospěl k závěru, že odvolání nebylo důvodné. Prvostupňový orgán vyzval žalobce výzvou ze dne 24. 2. 2010 k osvědčení rozhodných skutečností pro stanovení nároku na dávku, k níž přiložil i potřebné tiskopisy, a stanovil žalobci lhůtu 8 dnů ode dne oznámení této výzvy k doložení rozhodných skutečností. Žalobce si však tuto výzvu nepřevzal, a proto nastala po uplynutí desetidenní úložní lhůty fikce doručení v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu (tj. konkrétně dne 12. 3. 2010). I prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobci tímtéž způsobem. Stěžovatel dospěl ve shodě s prvostupňovým orgánem k závěru, že žalobci nelze přiznat dávku doplatek na bydlení, neboť byly naplněny důvody definované ustanovením § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce nesplnil ve lhůtě stanovené prvoinstančním orgánem povinnost uvedenou v ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi (tzn. neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu), ačkoliv byl v předmětné výzvě předem upozorněn na možný následek nesplnění této povinnosti. Osmidenní lhůta pro doložení požadovaných dokladů marně uplynula s ohledem na ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 23. 3. 2010. Zásilka obsahující výzvu ke splnění povinnosti a následně i zásilka s prvostupňovým rozhodnutím byla v souladu s ustanovením § 20 správního řádu zaslána prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu pro doručování. Pochybnost nemá odvolací správní orgán ani v tom, že v případě adresy P. 25, H. 3, X. se jednalo o žalobcovu adresu pro doručování. Tuto pochybnost stěžovatel neměl proto, že tuto adresu si žalobce uvedl v žádosti o danou dávku jako adresu pro doručení poštovní poukázky pro případnou výplatu dávky, a dále také proto, že na dané adrese si jmenovaný přebíral písemnosti v předchozích správních řízeních a stěžovateli je z úřední činnosti známo, že tuto adresu žalobce používal i v písemném styku s jinými odbory tohoto úřadu. V písemnosti doručené prvoinstančnímu orgánu dne 30. 4. 2010 (doplnění k odvolání) rovněž sám uvádí tuto adresu jako adresu pro doručování. Na této adrese si ostatně jmenovaný převzal i sdělení, na jehož základě doplnil své odvolání. Z toho důvodu nemůže v případě namítané nezákonnosti doručování obstát případná námitka, že zásilka či zásilky byly zasílány na jinou adresu než na adresu pro doručování. Jelikož nebyl adresát písemností zastižen, byla písemnost uložena u provozovatele poštovních služeb a jejím nevyzvednutím v úložní době nastala fikce doručení. Navíc stěžovatel poukázal na skutečnost, že žalobce nevyužil institutu prominutí zmeškání úkonu, bránila-li osvědčení předmětných rozhodných skutečnosti ve stanovené lhůtě nějaká objektivní překážka. Proto námitku nezákonnosti doručování stěžovatel nepovažoval za důvodnou. Ohledně námitky nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatečné odvodnění nelze přisvědčit, neboť toto obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. K žalobcově námitce, že spisová dokumentace nebyla kompletní v souvislosti se skutečností, že některé obálky se zásilkami nebyly založeny v předmětném spisu, stěžovatel uvedl, že takový postup sice nebyl standardní, nicméně jelikož byly tyto obálky s písemnostmi účastníku řízení předloženy a doplněny do spisu, nebyla práva žalobce nahlížet do spisu dotčena a toto pochybení nemohlo způsobit nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí ve věci. Závěrem stěžovatel odůvodnil, proč nemohlo být ve věci žalobcovy žádosti o dávku provedeno dokazování, neboť žalobce neposkytl prvoinstančnímu orgánu součinnost potřebnou k posouzení nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi (§ 74 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

V žalobě a jejím doplnění ustanovenou zástupkyní proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že stěžovatel měl vyhovět podanému odvolání zejména proto, že nebyly splněny zákonné podmínky doručování a dále došlo k procesnímu pochybení zejména v otázce podkladů a důkazů shromážděných správním orgánem. Žalobce namítl, že řada skutečností rozhodných pro nárok na jednotlivé dávky pomoci v hmotné nouzi je správnímu orgánu již známá z jeho úřední činnosti a z předchozích nebo jiných správních řízení. Stěžovatel navíc sám v napadených rozhodnutích podotýká, že žalobce je mu z úřední činnosti znám. Z toho žalobce dovodil, že nebylo v souladu se zásadami výkonu veřejné správy (§ 4 odst. 1 správního řádu) chtít po něm doložení dokladů a podkladů osvědčujících jeho nárok na dávku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

V odůvodnění napadeného rozsudku, jímž krajský soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, uvedl následující argumenty. Předně krajský soud shledal, že správní rozhodnutí byla přezkoumatelná. K žalobní námitce směřující proti postupu prvostupňového orgánu při doručování písemností ve správním řízení jako nezákonnému, krajský soud citoval ustanovení § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 správního řádu, z nichž dovodil, že přednostně se doručuje fyzické osobě na adresu pro doručování. Žalobce si v souzené věci uvedl do žádosti o dávku adresu trvalého bydliště a adresu pro zasílání dávky, tedy dvě různé adresy. Výslovně adresu pro doručování v žádosti ani v jiné další písemnosti neuvedl. To následně potvrzuje i fakt, že žalobce na adrese, kam prvostupňový správní orgán doručoval výzvu k doplnění žádosti i rozhodnutí o nepřiznání požadované dávky, tyto písemnosti nepřevzal. Již v tuto chvíli vznikla v kontextu žalobcem uváděných adres pochybnost, zda uvedení adresy pro zasílání dávek je současně uvedením adresy pro doručování ve smyslu § 20 odst. 1 věty první správního řádu. Argument správního orgánu, že na uvedené adrese označené pro zasílání dávky, žalobce dříve zásilky přebíral, neshledal krajský soud za dané situace jako pádný. Vždy může dojít ke změně situace a na tu musí správní orgán reagovat. Dále krajský soud citoval ustanovení § 19 odst. 4 a § 72 odst. 1 správního řádu a uvedl, že účelem řízení je vyřízení žádosti a smyslem řízení je vést komunikaci s účastníkem. Rozhodnutí ve věci ve správním řízení má podle krajského soudu charakter ukončení řízení a ukončení komunikace mezi správním orgánem a účastníkem, přičemž v pochybnostech má být postupováno ve prospěch účastníka. Krajský soud poukázal na ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, které upravuje povinnost správního orgánu posuzovat podání podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Nemá-li podání předepsané náležitosti anebo trpí-li jinými vadami, má správní orgán povinnost pomoci podateli jeho nedostatky odstranit. Sdělení adresy pro doručování je úkonem účastníka řízení směřujícím vůči správnímu orgánu a je tedy podáním. Pokud trpí vadami, například z něho není zcela jasné, zda jde o sdělení doručovací adresy, což je meritum posuzované věci, je správní orgán povinen tuto vadu odstranit a vyjasnit si, zda účastník skutečně zamýšlel adresu pro zasílání dávek uvést i jako adresu pro doručování. Další možností správního orgánu bylo v případě vrácení nevyzvednutých zásilek tyto doručit na jinou adresu, např. adresu užívaného bytu známou správnímu orgánu ze žádosti o příspěvek na živobytí. Krajský soud se neztotožnil se závěrem správních orgánů, že uvedení adresy pro zasílání dávek znamenalo zároveň sdělení adresy pro doručování, což podle jeho názoru potvrzují i následné argumenty žalobce a současně s tím i skutečnost, že zásilky nebyly na této adrese

převzaty a správní orgán na jinou adresu nebo jiným způsobem žalobci již výzvu k doplnění žádosti a posléze ani rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí nedoručoval, je podle názoru soudu doručování stiženo vadou, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí. S uvedeným právním názorem krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel brojil proti napadenému rozsudku z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Stěžovatel nesouhlasí s výtkou krajského soudu, který odůvodnil své rozhodnutí v tom smyslu, že šlo o procesní vadu spočívající v doručování písemností na adresu, na níž si účastník řízení tyto písemnosti nepřebíral, neboť v žádosti o doplatek na bydlení uvedl účastník řízení jako adresu pro zasílání poštovní poukázky adresu, na kterou bylo prvoinstančním (a následně i odvolacím) správním orgánem doručováno. Správní orgány vycházely i z předchozích řízení, kdy na tuto adresu bylo účastníkovi doručováno. Sám žalobce na tuto adresu v protokolech a písemnostech odkazoval jako na adresu pro doručování a až v průběhu řízení před soudem toto zpochybnil. Stěžovatel připustil, že v žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi sice není výslovně uvedeno, že jde o adresu pro doručování písemností, avšak podle obsahu žádosti by těžko uváděl pro zasílání finančních prostředků, které subjektivně potřeboval, adresu, na níž by si tyto složenky nepřebíral. Správní orgány tak neměly pochybnost o tom, že se jedná o adresu pro doručování, a to s ohledem na předchozí správní řízení. Závěrem stěžovatel zpochybnil názor krajského soudu, že uvedení adresy trvalého pobytu mělo vyvolat u správního orgánu pochybnost o doručovací adrese, považuje stěžovatel za zcestný, neboť trvalý pobyt je pouze evidenčním údajem v dané souvislosti pouze nezbytným k posouzení místní příslušnosti orgánů pomoci v hmotné nouzi.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že je čistě věcí žadatele o dávku, jakou adresu pro zasílání dávek uvede a zda na této adrese bude dávky přebírat žadatel, anebo k tomu zmocní jinou osobu. Správní orgán nemůže úspěšně předvídat všechny situace, které mohou nastat, a je proto potřeba, aby si údaje, které nejsou žadatelem výslovně uváděny, avšak jsou důležité pro činnost správního orgánu (např. adresa, na níž si žadatel přebírá poštu, nikoliv výplatu dávek) zjišťoval ze své vlastní iniciativy. Samotná skutečnost, že stěžovatel vysvětlil důvody pro uznání doručení fikcí, nezakládá automaticky správnost uvedeného postupu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti pro posouzení věci.

Ve formuláři žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení sepsané dne 17. 2. 2010 a podané 20. 10. 2010 žalobce uvedl jednak adresu trvalého pobytu „J. 15/72, K. H., O.“ do příslušné kolonky nadepsané „trvalý pobyt“. V kolonce nazvané „způsob výplaty dávky“ žalobce zaškrtl políčko „poštovní poukázkou“ a „žadateli na jinou adresu“, přičemž k tomu uvedl adresu „P. 25, H. 3, X“.

Ve spisu je dále založena výzva k doložení údajů k žádosti o dávku – doplatek na bydlení ze dne 24. 2. 2010 adresovaná žalobci na adresu P. 25, H. 3, X. Podle přiložené

doručenky s modrým pruhem byla tato písemnost uložena na poště a po uplynutí úložní lhůty vrácena zpět prvostupňovému orgánu.

Prvostupňový orgán rozhodl (tzn. vypravil rozhodnutí) dne 24. 3. 2010 o nepřiznání doplatku na bydlení (prvostupňové rozhodnutí), přičemž v odůvodnění uvedl, že výzva k doložení potřebných údajů rozhodných pro přiznání dávky obsahovala poučení o následcích pro další průběh řízení, nesplní-li žalobce povinnost ukládanou mu prvostupňovým orgánem, tedy možnost nepřiznání dávky z tohoto důvodu (§ 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Žalobce si však tuto výzvu v úložní lhůtě nepřevzal, ačkoliv byla ode dne 2. 3. 2010 připravena k vyzvednutí, a do data vydání prvostupňového rozhodnutí se nedostavil ani nedoložil potřebné doklady, příp. ani jinak nereagoval. Z toho důvodu byla žalobcova žádost o doplatek na bydlení zamítnuta. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno také na adresu P. 25, H. 3, X, přičemž žalobce si je opět v úložní době nepřevzal.

Žalobce reagoval na prvostupňové rozhodnutí tak, že se dne 20. 4. 2010 osobně dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu a při ústním jednání sdělil oprávněným úředním osobám své námitky proti prvostupňovému rozhodnutí. V tomto protokolu je adresa „P. 25, H. 3“ uvedena rovněž jako adresa pro doručování. V následném podání ze dne 30. 4. 2010, kterým upřesnil své podání, uvedl rovněž adresu P. 25, H. 3 výslovně jako adresu pro doručování. Z dalšího průběhu odvolacího řízení v předmětné věci i v souvisejících řízeních dokumentovaných v témže správním spisu je zřejmé, že nadále si žalobce na této adrese poštu přebíral.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud podotýká, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Podle ustanovení čl. VIII bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi krajské úřady, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla; ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. pak dále platí, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a ti, kteří byli účastníky původního řízení. V řízení o předmětné kasační stížnosti tedy ex lege nastoupil do práv a povinností původního žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předchozím řízení, může záležet buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného

skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Kasační stížnost **je důvodná.**

Meritem posuzované věci je otázka výkladu institutu doručovací adresy při doručování ve správním řízení spolu s navazujícími instituty náhradního doručení písemnosti (uložení a fikce doručení). Dotčená ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu uvádí, že *„nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, 16) kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“*. Související ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu uvádí, že *„fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti 17a), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu“*. Z jazykového a systematického výkladu uvedených ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení, je-li účastník řízení hlášen na jiné adrese než na sdělené doručovací adrese. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165).

Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak upravuje institut uložení písemnosti v případě, že doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Toto ustanovení je vykládáno v komentářové literatuře tak, že není povinností správního orgánu v situaci, kdy adresát není v místě doručení zastižen, vyzkoušet všechny způsoby doručování stanovené v § 20, a teprve pak by bylo možno písemnost uložit (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 187). Na institut uložení písemností navazuje pak institut fikce doručení (§ 24 správního řádu).

K otázkám doručování na adresu pro doručování ve správním řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v dosavadní judikatuře. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 As 44/2010 - 56 (přístupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že možnost účastníka zvolit si doručovací adresu ve správním řízení i pro řízení, která mohou být zahájena v budoucnu, je limitována totožností správního orgánu, který vede řízení. Účastník řízení je tedy oprávněn v dalších správních řízeních změnit doručovací adresu a nelze bez dalšího vycházet z doručovací adresy sdělené účastníkem v jiném správním řízení před jiným správním orgánem.

Z uvedeného vyplývá, že samotný stěžovatelův argument, že v předchozích řízeních bylo žalobci na adresu P. 25, H. 3 opakovaně doručováno, by sám o sobě neměl potřebnou relevanci, neboť adresu pro doručování – pokud má být správním orgánem akceptována a pokud s jejím užíváním mají být spojeny právní následky nepřevzetí písemnosti – je třeba zvolit pro konkrétní správní orgán a pro konkrétní správní řízení, anebo pro konkrétní správní orgán a neurčitý počet řízení u něho vedených (pro futuro) do doby, než si účastník zvolí jinou adresu pro doručování. Rovněž tak nelze stěžovateli dát za pravdu v tom, že žalobce uplatnil svou námitku proti doručení výzvy k doložení potřebných údajů pro posouzení nároku na doplatek na bydlení i samotného prvostupňového rozhodnutí až v řízení před soudem, neboť z protokolu z ústního jednání ze dne 30. 4. 2010 jednoznačně vyplývá, že to byla jeho hlavní odvolací námitka proti prvostupňovému rozhodnutí.

V posuzované věci je tedy mezi účastníky sporné a z hlediska řešení věci rozhodující, zda vůbec došlo k naplnění podmínky předvídané ustanovením § 19 odst. 3 správního řádu, tedy zda žalobce dostatečně určitě a srozumitelně prvostupňovému správnímu orgánu sdělil, že si přeje, aby mu byly písemnosti doručovány na adresu pro doručování, a nikoliv na adresu trvalého pobytu. V tomto ohledu hraje zásadní roli samotný tiskopis formuláře žádosti o dávku (doplatek na bydlení), v němž se sice o adrese pro doručování přímo nehovoří, nicméně je zde připuštěna možnost účastníka řízení vybrat si adresu, na kterou mu má být zaslána poštovní poukázka na výběr peněžité dávky pomoci v hmotné nouzi. Je třeba připomenout, že předmětný formulář vychází především ze zvláštní právní úpravy dávkového řízení pomoci v hmotné nouzi. Adresa trvalého pobytu, kterou formulář předvídá hned na své první stránce, zde skutečně neplní roli uvedení adresy pro doručování, nýbrž má prvořadý význam z hlediska určení místní příslušnosti orgánu pomoci v hmotné nouzi [§ 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2011]. Jako doručovací adresa by adresa trvalého pobytu nepochybně sloužila správnímu orgánu tehdy, pokud by účastník řízení nesdělil správnímu orgánu žádnou jinou (tzn. ani elektronickou) adresu. Pokud tomu tak ovšem nebylo, pak prvostupňový správní orgán mohl oprávněně zasílat písemnosti na adresu uvedenou jako „jinou“ adresu pro výplatu dávky. Jestliže totiž na tuto adrese žalobce požadoval po jejím eventuálním přiznání vyplacení dávky formou poukázky, tím spíše musel očekávat, že s ním prvostupňový správní orgán bude na této adrese komunikovat a bude mu na ni zasílat procesní písemnosti, jakož i samotné písemné vyhotovení rozhodnutí ve věci samé (argumentum a maiori ad minus).

Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že žalobce svým dalším chováním zejména v odvolacím řízení jen potvrdil, že chápe adresu P. 25, H. 3, jako adresu pro doručování, neboť ji takto označil ve svém podání ze dne 30. 4. 2010 a dále si tam již písemnosti ve správním řízení přebíral. Účelem institutu adresy pro doručování je docílit urychlení správního řízení, a nikoliv účelově manipulovat s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu. Nejvyšší správní soud se proto neztotožnil se závěry krajského soudu prezentovanými v napadeném rozsudku a dal za pravdu stěžovatelovým námitkám. Krajský soud se dopustil nesprávné interpretace ustanovení § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1

správního řádu, která způsobuje nezákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V dalším řízení bude krajský soud při vydání nového rozhodnutí ve věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012). V novém rozhodnutí krajský soud také rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační (§ 110 odst. 3 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012).

O odměně ustanovené zástupkyně žalobce Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením za jeden úkon právní služby po 500 Kč (podání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 7. 2011 - § 11 odst. 1 písm. d) vyhl č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 500 Kč) a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč. Odměna nebyla zvýšena o částku daně z přidané hodnoty, neboť zástupkyně žalobce není plátcem této daně. Odměna stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 800 Kč jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu